

Sweet Heart

ปฏิบัติกร คำหัวใจ

อภิศรา

ปฏิบัติการล่าหัวใจ

แต่งโดย อธิสร

เลขมาตรฐานสากลหนังสือ ISBN 978-616-240-238-8

ราคา 279 บาท

สงวนลิขสิทธิ์โดย พชรกิตติ์ จำกัด พ.ศ. 2537

บรรณาธิการบริหาร	อนุชา กอนจิตวิวัฒน์
บรรณาธิการ	ธัญวดี กอนจิตวิวัฒน์
ผู้ช่วยบรรณาธิการ	สโรจน์ นาเจริญ
กองบรรณาธิการ	Green mind Team
พิสูจน์อักษร	นพดล ศอคำทอง กอนจิตวิวัฒน์
ออกแบบปก	golf
ออกแบบรูปเล่ม	บรรณพร ตรีสุวรรณ
พิมพ์	K & J PUBLISHING

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์กรีนมัยด์

เลขที่ 1/554 ถนนลำเค็ญ คลองเตย กรุงเทพฯ 10510

โทรศัพท์ 0-2540-3728 โทรสาร 0-2540-4408

<http://www.greenmindbook.com>

E-mail : greenmindbook@hotmail.com

facebook : สบพ.กรีนมัยด์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

กรีนมัยด์ บุกส์

เลขที่ 1/554 ถนนลำเค็ญ คลองเตย กรุงเทพฯ 10510

โทรศัพท์ 0-2540-3728 โทรสาร 0-2540-4408

สั่งซื้อ สบพ.กรีนมัยด์ ติดต่อเจ้าหน้าที่ สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่

โทร. 08-1423-5373

พิมพ์โดย
กระต่ายกบอบสายตากรีนมัยด์
www.greenread.com

คำนำ

สวัสดิ์จะท่านผู้อ่านที่รัก...

กลับมาเจอกันอีกแล้วนะค่ะ ในนิยายเรื่องใหม่ของผม คราวนี้เป็นเรื่อง 'ปฏิบัติการล่าหัวใจ' ซึ่งเป็นนิยายที่อยู่ในชุดทาวเนดึฟ เลิฟถึงหัวใจ ที่มีเนื้อหาหลักเกิดขึ้นในหมู่บ้านทาวเนดึฟ ขอออกตัวก่อนเลยว่า ตอนได้ทราบว่าจะเขียนนิยายในชุดนี้ เป็นอะไรที่เครียดมากและตึงเครียดในเวลาเดียวกัน เพราะค่อนข้างจะต้องอ้างถึงหลายตัวละครจากเล่มของคนอื่น แล้วก็ต้องเขียนแนวน่ารักๆ ก็ก๊ากด้วย แต่ก็ถือว่าเป็นความท้าทายอย่างหนึ่งค่ะ จนในที่สุดเรื่องนี้ก็จบลงได้ด้วยดี

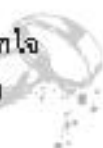
ปฏิบัติการล่าหัวใจเป็นเรื่องราวความรักหลากหลายของเจ้าของร้านสปาสาวกับชายหนุ่มผู้ดีลับจากแดนไกล ที่จะพาคุณโผล่แดนไปกับความน่ารักและมีชีวิตชีวาของพวกเขา เรื่องนี้เป็นนิยายอีกเรื่องที่แบ่งใช้เวลาร่างโครงเรื่องอยู่นาน แล้วก็เหงาๆ ไปหลายรอบพอคิดว่าจะออกมาเป็นที่น่าสนใจ นอกจากเรื่องราวของคู่พระนาง ที่เต็มไปด้วยเรื่องราวมากมายแล้ว แบ่งก็ยังได้เรื่องราวน่ารัก ๆ อีกหลายอย่างไว้ด้วย แต่จะเป็นอะไรนั้น คงต้องรบกวนให้ทุกท่านลองพิสูจน์ดูนะค่ะ

ท้ายนี้ ขอขอบคุณทางสำนักพิมพ์ที่ให้โอกาส ในการร่วมเป็นส่วนหนึ่งของทาวเนดึฟ ขอขอบคุณพี่ๆ ที่น่ารักที่ช่วยแนะนำและให้กำลังใจเสมอ ขอขอบคุณทุกคำแนะนำจากทุกฝ่าย ที่ทำให้นิยายเรื่องนี้ออกมาอย่างสมบูรณ์ แล้วที่คำขวัญต้องขอบคุณผู้อ่านที่ยังคงสนับสนุนกันอย่างดีเสมอมา

หากต้องการแนะนำหรือเสนอแนะอะไร สามารถเข้าไปพูดคุยกันได้ที่แฟนเพจ 'บ้านอดิสร' นะค่ะ แบ่งยินดีต้อนรับและน้อมรับทุกความเห็นค่ะ

ขอบคุณจากใจ

อดิสร

โครงการ กว๋นเซีฟ

1. $\frac{1}{2} \cdot \frac{1}{3} \cdot \frac{1}{4}$
2. $\frac{1}{2} \cdot \frac{1}{3} \cdot \frac{1}{4} \cdot \frac{1}{5}$
3. $\frac{1}{2} \cdot \frac{1}{3} \cdot \frac{1}{4} \cdot \frac{1}{5} \cdot \frac{1}{6}$
4. $\frac{1}{2} \cdot \frac{1}{3} \cdot \frac{1}{4} \cdot \frac{1}{5} \cdot \frac{1}{6} \cdot \frac{1}{7}$
5. $\frac{1}{2} \cdot \frac{1}{3} \cdot \frac{1}{4} \cdot \frac{1}{5} \cdot \frac{1}{6} \cdot \frac{1}{7} \cdot \frac{1}{8}$
6. $\frac{1}{2} \cdot \frac{1}{3} \cdot \frac{1}{4}$
7. $\frac{1}{2} \cdot \frac{1}{3} \cdot \frac{1}{4} \cdot \frac{1}{5} \cdot \frac{1}{6} \cdot \frac{1}{7} \cdot \frac{1}{8}$
8. $\frac{1}{2} \cdot \frac{1}{3} \cdot \frac{1}{4} \cdot \frac{1}{5} \cdot \frac{1}{6} \cdot \frac{1}{7} \cdot \frac{1}{8} \cdot \frac{1}{9}$
9. $\frac{1}{2} \cdot \frac{1}{3} \cdot \frac{1}{4}$
10. $\frac{1}{2} \cdot \frac{1}{3} \cdot \frac{1}{4} \cdot \frac{1}{5}$
11. $\frac{1}{2} \cdot \frac{1}{3} \cdot \frac{1}{4} \cdot \frac{1}{5}$
12. $\frac{1}{2} \cdot \frac{1}{3} \cdot \frac{1}{4} \cdot \frac{1}{5} \cdot \frac{1}{6}$
13. $\frac{1}{2} \cdot \frac{1}{3} \cdot \frac{1}{4} \cdot \frac{1}{5}$
14. $\frac{1}{2} \cdot \frac{1}{3} \cdot \frac{1}{4}$
15. $\frac{1}{2} \cdot \frac{1}{3} \cdot \frac{1}{4}$
16. $\frac{1}{2} \cdot \frac{1}{3} \cdot \frac{1}{4} \cdot \frac{1}{5}$
17. $\frac{1}{2} \cdot \frac{1}{3} \cdot \frac{1}{4} \cdot \frac{1}{5}$
18. $\frac{1}{2} \cdot \frac{1}{3} \cdot \frac{1}{4} \cdot \frac{1}{5} \cdot \frac{1}{6}$
19. $\frac{1}{2} \cdot \frac{1}{3} \cdot \frac{1}{4} \cdot \frac{1}{5} \cdot \frac{1}{6} \cdot \frac{1}{7}$
20. $\frac{1}{2} \cdot \frac{1}{3} \cdot \frac{1}{4} \cdot \frac{1}{5} \cdot \frac{1}{6} \cdot \frac{1}{7} \cdot \frac{1}{8}$

ตอนที่ 1

‘กลเม็ดเด็ด...สูตรสำเร็จในการสละคน’

อักษรภักดิ์มองหนังสือสาวทูที่เวทรีเอามาให้อย่างช้า ๆ อีกฝ่ายเห็นเธอยุบคนตาเนกเกินไปหรือไงนะ ถึงได้ขยี้หนังสือหนังสือพวกนี้มาปอกใจ ให้อยากลงจากคาบหม้อยเหวโลเกิน แม้ว่าหญิงสาวจะชอบอ่านหนังสือในยามว่าง แต่หนังสือพวกนี้เห็นก็ต้องขอบาย เพราะอ่านแล้วชวนปวดหัวมากกว่าชวนอารมณ์ดี

“ยัยดี...เธอเลิกซื้อหนังสือพวกนี้มาให้ฉันเถอะนะ เธอก็รู้อยู่แล้วนี่...ว่าฉันไม่อ่าน”

“พี่ฟ้าไม่คิดจะกระตุ่นตัวเอง ด้วยการอ่านอะไรพวกนี้บ้างหรือไง” เวทรีหรือ ‘สาตี’ ตามอย่างทนาย ๆ ขณะนอนอ่านนิยายสารอุยบนโซฟาในห้องนั่งเล่น “บางทีอาจจะม่แรงจูงใจในการเล่าหาผู้ชายสิ ๆ ก็ได้นะ”

“โอ๊ย! ถ้าอ่านอะไรแบบนี้แล้วหาผู้ชายได้ ป่านนี้คนทั้งโลก คงไม่มีใครโสดแล้วละ” ร่างบางที่นั่งดูทีวีอยู่ยกเรียบ ๆ พลังมองเพื่อนรุ่นน้องผ่านแว่นคลาสิคทำนาเคอะ “เอาเวลาไปทำอะไรที่ดูเป็นสาระดีกว่า”

“อย่างจริงจังกับชีวิตให้มากน้าเลยน้า เรื่องแบบนี้มันสำคัญ สำหรับผู้หญิงเรานะรู้หรือเปล่า คนเราต้องรู้จักทำตัวให้มีเสน่ห์ ไม่ใช่ทำตัวเป็นคนป่าเถื่อนแบบนี่” เวทรีบอกอย่างจริงจัง พลังมองตำรวจการแต่งตัวของพี่สาวที่คแนบมือที่ออกแนวเซ็กซี่ ด้วยการใส่เสื้อยืคแขนสั้นสีขาวกับกระโปรงพลีทสีขาวดีเซ็มจริง ๆ มันก็จะดูสวยอยู่หรอกนะ ถ้าอักษรภักดิ์ถอดแว่นที่ใส่อยู่ออก แล้วแต่งหน้าแต่งตาเพิ่มให้ดูน่ามองอีกหน่อย

“แล้วไง...ต้องให้แต่งตัวอย่างเธอเธอ ไม่ไหวอะ...คันเกินทน”

“เขาเรียกแฟชั่นจะ พี่นี่พูดเหมือนคนป่าเถื่อนจริง ๆ นะเนี่ยพี่ฟ้า” เวทรีหัวเราะรำ ขณะมองจิมดูหิฮิฮิขยี้ตัวเอง “ลองใส่มั้งมะ เดี๋ยวไปเอามาให้ลอง พี่กับฉันแล้วพอ ๆ กัน รับรองใส่ได้อยู่แล้ว”

“ไม่ต้องเลย ฉันไม่ชอบ อยากใส่ก็ใส่ไปเถอะ ไม่ต้องเผื่อแผ่”

ที่มุขม่งน้ามองอยู่แล้ว นี่ทำให้แสงตัวและแสงหน้าอีกนิด คงสู้กับนางเอกละคร
ได้สบาย ๆ เชียวละ

“เอาเป็นว่ารอให้อันมีแรงบันดาลใจอยากสวยเมื่อไหร่ เราค่อยคุยเรื่อง
นี้กันนะ” อักษรภักศลุกขึ้นจากโซฟา แล้วส่งรีโมทไปให้เวทรี

“ฉันจะไปไหนอีก”

“ไปรับแยมโรลที่ร้าน ป่านนี้คงอาบน้ำ สักช้านเสร็จแล้วมั้ง...ไปนะ” คนพูด
เดินตัวปลิวออกไปจากบ้าน ปล่อยให้เวทรีริมองตามอีกฝ่ายไปอย่างเสียด ๆ เธอ
อยากจะรู้จริงๆ เลยว่า ผู้ชายแบบไททนกัน ที่จะมาครอบครองหัวใจของอักษร
ภักศได้

อักษรภักศตีบจักรยานจากบ้าน ซึ่งอยู่ภายในหมู่บ้านทาวเน็ลล์ออกไป
ยังบริเวณด้านหน้าทางเข้า ที่เป็นโซนอาคารพาณิชย์สี่ชั้น สโตร์โมเดิร์น เน้นโทน
สีดลสีแตกต่างกันไป ซึ่งตรงส่วนนี้จะมีทั้งหมดสองเฟส เฟสละสิบห้อง โดยทาง
เจ้าของโครงการจะปล่อยให้ลูกค้ามาซื้อหรือเช่าห้องเพื่อเปิดร้านค้า

‘ไม่ดูความเรียบร้อยของร้านเราหน่อยดีกว่า’ ทหญิงสาวคิดในใจ ก่อนจะ
ตีบจักรยานไปจอดที่หน้าร้านของคน ที่วันนี้เปิดร้านหนึ่งวัน เพราะร้านสถาของ
เธอจะเปิดวันศุกร์ เพื่อให้พนักงานในร้าน รวมถึงตัวเธอเองได้พักผ่อน
หลังจากที่เหนื่อยมาทั้งอาทิตย์

เมื่อเดินผ่านไปสำรวจที่ร้านของคน ก็พบว่าทุกอย่างเรียบร้อยดี ทหญิง
สาวจึงเดินต่อไปยังร้าน ‘เพ็ทเลฟ’ ซึ่งเป็นร้านเพ็ทช็อปและกรูมมิ่ง ที่เธอหา
ถูกสาวสุดที่รักมาใช้บริการเป็นประจำ

“ยินดีต้อนรับค่ะ” เสียงของเจ้าของร้านสาวดังมาจากในร้าน อักษรภักศ
จึงยิ้มให้ทักทายที่ได้เจอตัว พร้อมกับเอ่ยขึ้นว่า

“มารับแยมโรลค่ะ”

“อ้อ...เสร็จแล้ว รอเดี๋ยวนะค่ะ” ‘ศิสดา’ หรือ ‘น้ำ’ เจ้าของร้านเพ็ทเลฟ
ตอบรับ ก่อนจะเดินขึ้นไปบนชั้นสองที่เป็นส่วนกรูมมิ่งครู่หนึ่ง แล้ววกกลับมา
พร้อมสุนัขชิสุห์ขมุ่ยที่คอยมีทอมฟุ้ง เพราะเพิ่งอาบน้ำมาใหม่ๆ “แยมโรล ร้อนๆ

มาแล้วค่ะ”

“ว้าว...ทรงใญ่น่ารักจังเลยค่ะ” อักษรภักดิ์ที่กำลังเลือกซื้อขนมให้ลูกสาวหันไปยิ้มและทำตาโตได้ เมื่อเห็นทโมนน้อยของเธอ ที่เพิ่งจะอาบน้ำคัสแตง ขนมใญ่อย่างน่ารัก

“วันนี้ลูกค้าเยอะ ขอโทษทีนะค่ะ...ที่ลืมโทรไปบอก”

“ไม่เป็นไรค่ะ เอาขนมพวกนี้ด้วยนะค่ะ” อักษรภักดิ์เข้าไปอุ้มแย้มโรดเอาไว้ แล้วส่งตะกร้าที่มีขนมหลายอย่างสำหรับสุนัขไปให้

“ได้ค่ะ ชอบคุณมากนะคะ” คีตลาตอบยิ้มๆ ขณะตรงไปที่เคาน์เตอร์คิดเงิน หลังจากจ่ายเงินแล้ว ลูกสาวก็ตอบกลับมารัว

“ไว้วันหลังฟ้าจะพยายัศวื้แลบมาใช้บริการใญ่ นะค่ะ”

ชาทลับ อักษรภักดิ์เดินย้อนกลับไ้ทางเดิม เพื่อไปทิ้งรถจักรยานของตน แล้วระหว่างทางกลับไ้สวนหน้า ‘ซาริล’ หรือ ‘เชล’ เจ้าของร้าน ‘เชลคาเฟ่’

“ขอโทษค่ะ” อักษรภักดิ์เอ่ยขึ้นก่อน เพราะเธอเกือบจะชนกับซาริลอยู่ แล้ว ถ้าลูกสาวของเธอไม่ส่งเสียงเท้าไ้ซาเย้นแนวของอีกฝ่ายเสียก่อน

“ไม่เป็นไรรับฟ้า” ซาริลตอบอย่างเป็นมิตร

“ที่เชลหาซาเย้นมาเดินเล่นเทรอะ” อักษรภักดิ์ชวนคุยนิตพน้อยพอ เป็นมารยาท เพราะร้านของเธอกับซาริลอยู่ในเฟลเดียวกัน จึงพอที่จ้ะรู้จักกันบ้าง แม้จะไ้สสนิทสนมเท่าไ้ไร แต่ก็ได้พบเจอและทักทายกันอยู่บ่อยๆ

“ครับ ทะว่าจะพาไปเดินเล่นตรงสวนพยอมนะ แล้วฟ้าละ”

“พายัศวื้แลบมาอาบน้ำคัสแตนะค่ะ นี่ก็กำลังจะกลับเข้าบ้านแล้ว ขอตัวก่อนนะค่ะ”

“ครับ โชคดีนะ” ชายหนุ่มเอ่ยยิ้มๆ ก่อนจะพาแนวของเขาเดินไปทางร้านแอ็คโมติฟส์ ซึ่งเป็นร้านที่รับคัสตังเครื่องเสียงรทยนต์

พอเดินมาถึงที่จอดรถหน้าร้าน ‘เรื่ออักษรภักดิ์’ ซึ่งเป็นร้านสปาของเธอ พึงสาวก็วางแย้มโรดไว้ที่ตะกร้าพ่นารรถจักรยานอย่างเบามือ ทโมนน้อย

เหมือนจะรู้หน้าที่ของตัวเองดี จึงนั่งลงในตะกร้า โดยไม่ต้องรอให้เจ้าของสั่ง

"กลับบ้านกันเถอะ" เธอยิ้มให้กับทโมนน้อย ก่อนจะขึ้นแคร่รถจักรยานแล้วถีบออกไป เพื่อเลี้ยวเข้าไปในหมู่บ้านทาวนิคัพ โดยมีฝูงมดคลัทพ์หน้ายามเปิดที่กั้นไว้ อักษราก็คิดว่าขอบคุณก่อนจะถีบต่อ

ทว่าในระหว่างที่กำลังถีบจักรยานไป คู่กับแยมโรล ลัทธิเลี้ยงตัวโปรตไป ก็มีรถบรรทุกคันหนึ่งขับตรงมาทางเธอด้วยความเร็ว จนทำให้หญิงสาวเสียหลักล้มลงไปกับจักรยานคันเก่ง

"โอ๊ย!" เธอร้องออกมาด้วยความเจ็บ เพราะขาข้างหนึ่งถูกจักรยานกับอยู่อักษราก็พยายามจะดันจักรยานออกไป แต่สุดท้ายเจ้าของรถที่เพิ่งขับรถมาเลี้ยวก็ลงมาช่วย พร้อมกับเอื้อมตามด้วยน้ำเสียงที่ไม่ค่อยจะสบายอารมณ์เท่าไรนัก

"เป็นอะไรมากหรือเปล่า"

คนจับไม่ยอมตอบ แค่มองไปรอบตัวราวกับกำลังหาของสำคัญบางอย่าง

"คุณคงไม่เป็นไรหรอกครับ" ชายหนุ่มเจ้าของรถตามย้ำ ขณะพยุงร่างบางให้ลุกขึ้นยืน พร้อมกับดึงจักรยานขึ้นมาจากพื้นถนน

"ฉันนะไม่เป็นไรหรอก แต่...แยมโรล แยมโรลของฉันล่ะ แยมโรล!"

"แยมโรลอะไรของคุณ" ชายหนุ่มถามอย่างงงๆ แต่แล้วก็ถึงบางอ้อ "อ้อ...ของกินใช่ไหม เอาเงินไปซื้อใหม่ล่ะคุณ มีดๆ แบบนี้คงหาไม่เจอหรอก" เขาบอกพลางมองไปที่หงทงู้าข้างทาง

"ของกินอะไรล่ะทำไมของฉันต่างหาก ทำไมของฉันหายไปไหนก็ไม่รู้" อักษราก็คิดว่าโง่ๆ พลางมองไปรอบๆ ก่อนจะตะโกนเรียกลัทธิเลี้ยงตัวของเธอ "แยมโรล แยมโรลอยู่ไหนลูก!"

"ทำไมของคุณเป็นยังไง เลี้ยวผมช่วยตามหา" ชายหนุ่มถาม ก่อนที่อีกฝ่ายจะเปิดกระเป๋าทิ้งออกมา แล้วส่งรูปของแยมโรลที่เธอพกติดกระเป๋ามาคลอเคลียให้อีกฝ่ายดู "ให้เราไปช่วยกันตามหาแถวๆ นั้นนะ มันคงไปไหนไม่ไกลหรอก"

อักษราก็ไม่ตอบ แต่เดินจูงจักรยานพร้อมกับตะโกนเรียกสุนัขของตนไปด้วย ส่วนฝ่ายชายก็ขึ้นรถ แล้วรีบขับไปจอดไว้ที่ข้างทาง ก่อนจะถือรถแล้ว

เดินทิ้งวิ่งไปช่วยอีกฝ่ายตามหาอีก แร

"ขอโทรศัพท์ของคุณหน่อย"

"จะเอาไปทำอะไร"

"เอามาทำอะไร" คนพูด แบมือไปตรงหน้า ทำให้อีก ษราก็ต้องส่งโทรศัพท์มือถือของเธอไปให้ จากนั้นเขาก็กดเบอร์ของตัวเอง พร้อมกับกดโทรออกเอาไว้ "นี่เบอร์ผม...ถ้าใครเจอก่อนก็โทรบอก แล้วกัน"

"อืม" อีกษราก็ตอบรับสั้น ๆ เพราะใจเธอมีแต่นึกท้วงแยมโรลอยู่

"เดี๋ยวคุณไปหาฝั่งโน้นนะ เดี๋ยวผมไปทางฝั่งนี้เอง" พอเอ่ยจบ ชายหนุ่มก็ผละไยยังอีกฝั่งของหมู่บ้าน เพื่อตามหาสุนัขของหญิงสาว

อีก ษราก็รีบจักรยานตามหาแยมโรลอยู่นานก็ไม่เจอ หญิงสาวจึงเริ่มจะนำศาลคลอ คิดกังวลไปสารพัด นี่ถ้ามันหายตัวไปจริงๆ เธอคงจะเสียใจนะ

"แยมโรลอยู่ไหนลูก...แยมโรล"

พอได้ยินเสียงโทรศัพท์ อีกษราก็รีบกดรับทันที เพราะจำได้ว่าเบอร์ที่โทรเข้ามา เป็นเบอร์ของชายนิรนามที่เจียวเธอจนล้ม ทำให้แยมโรลวิ่งเล็ดหายไป

"เจอหรือเปล่า"

"เจอแล้ว" ชายหนุ่มตอบกลับมาตามสาย

"เจอที่ไหน"

"เจอที่ท้ายซอย มันนอนหลบอยู่ตรงคันไม้ สงสัยจะกลัวมาก"

"รีบพามันมาเลย ฉันจะไปรอที่หน้าซอย" อีกษราก็ตอบเร็ว ๆ แล้วกดตัดสายทิ้งไป จากนั้นก็รีบถีบจักรยานไปรออีกฝั่ง รออยู่ไม่นาน ฝ่ายชายก็อุ้มสุนัขของเธอกลับมาให้ แต่ตอนนี้แยมโรลอยู่ในสภาพอมแมม ไม่เหลือเค้าของสุนัขที่เห่งผ่านการอาบน้ำตัดขนมาแล้วอยู่เลย

"โอ้ๆ ไม่ใช่ไรแล้วนะลูก" อีก ษราก็รีบลงจากจักรยาน วิ่งมาคว้าแยมโรลไปทอดปลอบ เพราะตัวของมันเส้นเทาไปหมด "ไม่ต้องกลัวนะ โอ้ๆ"

สุนัขตัวน้อยครางหึ่งๆ พลังดูโตทหน้าของมัน กับแขนของเจ้านาย

อย่างอื่นน่ะ พอดีเจ้าตัวน้อยสงบลง และหายทวาคแล้วแล้ว ชายหนุ่มก็เตรียมจะ
ขอตัว แต่ยังไมทันจะได้พูด หญิงสาวคู่กรณีก็สวนขึ้นมาเสียก่อน

"คุณขับรถสาธารณะไรห่า! ทำไมไม่รู้จักระวังบ้าง นี่ถ้าหมาของฉันทันเป็น
อะไรขึ้นมาจะทำยังไง"

"แต่หมาคุณก็ปลอดภัยแล้วนี่" ชายหนุ่มตอบกลับ พลางยกไหล่เล็กน้อย
พร้อมกับถอนหายใจ

"ก็ต้องปลอดภัยดี เพราะถ้ามันเป็นอะไรขึ้นมา ฉันทันจะเอาเรื่องคุณ"
อักษรภักคย์คงวอยวายต่อ เพราะไม่ชอบคนที่ผิดแล้วไม่รู้จักรักผิด แถมยังทำเหมือน
เรื่องนี้เป็นเรื่องธรรมดาทั่วไปอีกต่างหาก "คุณรู้มั๊ยว่านี่เป็นหมู่บ้าน มีทั้งเด็ก
ทั้งสัตว์เลี้ยงเยอะแยะ ถ้าคุณยังขับรถอย่างไร้ความรับผิดชอบแบบนี้ คราวหลัง
ก็ต้องมาขับ จอดไว้ที่บ้านเฉยๆ ก็พอ จะได้ไม่ต้องเป็นภาระคนอื่น"

คนถูกกล่าวหาว่าไร้ความรับผิดชอบพยายามอ้าปากเถียง แต่ก็เถียง
ไม่ทันจึงได้แต่นั่งค้างอยู่แบบนั้น

"ไม่ต้องทำเป็นจะเถียงเลยนะ คุณนี่มันเป็นคนผิด ไม่มีสิทธิ์มาแก้ตัว
แล้วหมาของฉันทันเพื่องานน้ำมาโตมวันนี้ แต่คุณก็เป็นต้นเหตุทำให้มันต้อง
มอมแมมอีก คุณนี่มันเป็นผู้ชายที่ขับรถได้ช่วยจริงๆ ไปขับขึ้นนะ...ชื่อมาใช้มั๊ย"

"นี่คุณ...หมาคุณก็ปลอดภัยแล้วนะ ทำไมยังจะบ่นอีก"

"ที่ต้องบ่นก็เพราะมีคนที่ไม่ได้เรื่องอย่างคุณอยู่ในสังคมนะสิ ต่อไปหัด
ขับรถให้มันดีๆ ด้วยนะ คราวหน้าจะได้ไม่ต้องไปทำให้ใครต้องเดือดร้อนอีก"

"โอเค...ผมผิด เอาเงินไปแล้วกัน ถือว่าเป็นค่าอาบนํ้าให้หมาของคุณ"
เขาส่งเงินให้เธอสามพันบาท ทว่าอักษรภักคย์กลับมองเงินนั้นอย่างไม่พอใจ

"นี่คุณคิดจะเอาเงินฟาดหัวฉันทันหรือไง"

"อ้าว...แล้วฉันจะเอาอย่างไร"

"อย่าคิดนะว่าเงินแค่นี้จะทำให้ฉันทันมองคุณในแง่ดีขึ้นได้" อักษรภักคย์
ดึงเงินอีกฝ่ายมาเพียงแค่หนึ่งพันก่อนจะส่งเงินทอนไปให้เขา "ฉันทันจะเอาแค่ค่า
อาบนํ้าของแยมโรด เพราะมันเป็นสิ่งที่คุณต้องรับผิดชอบ ส่วนที่เหลือเอาคืน
ไปเถอะ ฉันไม่อยากคิดหนี้ใคร"

พอส่งเงินคืนเสร็จ อักษราก็ก็เตรียมจะตีบจักรยานจากไป แต่ฝ่ายชายตามไปขวางข้างหน้า พยายามชักจักรยานไว้ก่อน

"นี่ใจของคุณจะไม่ชอบคุณกันซักคำเลยเหรอ ผมเป็นคนหาภรรยาของคุณกลับมาส่งนะ"

"คนที่เป็นคนแทงคุณในเรื่องบ้าง ๆ นี้อย่างคุณ ไม่มีสิทธิ์มาขอพิงคำนี้จากฉันหรอก ไม่ต้องมาหวังเลยนะว่าฉันจะพูดคำว่าชอบคุณ กับคนที่ไม่ได้เรื่องอย่างคุณ อ้อ...แล้วก็หวังว่าฉันจะไม่โชคร้ายเจอคุณอีก เป็นคนที่สองนะ"

อาการพูดไม่ออกเพียงไม่กี่วินาทีก็ผ่านไป ชายหนุ่ม เขายังไม่ทันจะได้เถียงหรืออธิบายอะไร อักษราก็ก็พูดใส่เขาไปว่า ๆ แล้วทิ้งเขาไว้กับอาการมีเงง ส่วนตัวเธอที่ตีบจักรยานจากไป ทิ้งให้ชายหนุ่มมองความว่างเปล่าไปด้วยสีหน้าเหวอสุดขีด

"ยัยตัวร้าย...ไม่สวยแล้วยังปากจัดอีก แบบนี้จะมีใครเอามียะเนี่ย จะชอบคุณซักคำก็ไม่มี...เชื่อแม่คุณเลย" ชายหนุ่มบ่นในใจ ก่อนที่สายตาของเขาจะไปสะดุดกับหญิงคนหนึ่ง

'ของยัยเสนาเหี้ยม' เขานึกในใจ ขณะมองหญิงคนหนึ่งที่มีรูปของหญิงสาวกับสุนัข ตัวโปรดที่อยู่ไว้กับหญิงสาวรูปการ์ตูนน่ารัก ที่สามารถใส่รูปไว้ข้างในได้ ทว่าแทนที่จะหาทางคืนเจ้าของ ชายหนุ่มกลับวิ่งกลับไปที่รถของตนเพื่อขึ้นรถแล้วขับออกไป โดยเอาหญิงสาวที่เก็บได้ติดตัวไปด้วย

ธนาคารเงินตราของความเรียบร้อยของธนาคารพาณิชย์ ที่เขาสร้างขึ้นเพื่อให้คนที่มีความรักในการเล่นเกมเพื่อสุขภาพ ธนาคารแห่งนี้มีอยู่ติดกับหมู่บ้านพาณิชย์ที่เขาเป็นผู้จัดการโครงการอยู่ จึงใช้ชื่อเดียวกันเพื่อให้คนอื่น ๆ จดจำได้ง่าย

เจ้าของร้านสูงใหญ่โตโตโตกับทางเทงบอดชาลันสีขาวเงินตรวจสอบความเรียบร้อยอยู่ลึกๆ ก็ได้ยินเสียงเรียกจากทางด้านหลัง จึงหันไปมอง ก่อนจะมีคนต้อนรับ เมื่อเห็นว่าคนที่เรียกเขาชื่อใคร

"สวัสดีครับคุณวดี เหมมาถึงไม่กี่วัน ไม่เอาพักก่อนหรือไงครับ"

"ไม่ละ...อยู่ที่โรงแรมแล้วเบ๊อๆ เลยกะว่าจะมาชวนคุณไปดื่มด้วยกันหน่อย เมื่อกี้ไปตามคุณที่หมู่บ้านมา แต่เลขาของคุณที่ออฟฟิศบอกว่าคุณอยู่ที่นี้"

"อ้อ...ผมมาดูความเรียบร้อยของสนามนะครับ อีกไม่นานก็จะเปิดสนามอย่างเป็นทางการแล้ว"

"อ้อ...ที่ว่าจะชวนผมมาเตะบอลด้วยนะเทรช" ทิวัดตามขึ้น เพราะอีกฝ่ายชวนเขาตั้งแต่วันแรกที่มาที่นี่แล้ว เพียงแต่เขายังไม่ได้ตอบรับเท่านั้น

"ใช่ครับ สนใจหรือเปล่านั้น"

"สนใจครับ เรื่องสนุกๆ แบบนี้ขอให้ออก ผมเต็มที่อยู่แล้ว" ทิวัดบอกด้วยรอยยิ้ม ก่อนจะตามถึงอีกเรื่อง "สรุปไปดื่มด้วยกันมั๊ยครับ ตั้งแต่มายังเมืองไทยยังไม่ได้ไปท่องเที่ยวเลย"

"ไปสิครับ เสียเวลานี้ผมจะพาทัวร์เอง" หนากรอบอกด้วยรอยยิ้ม เพราะเขาเองก็ขาดคู่หูในการตระเวนราตรีมานานแล้ว เพราะเพื่อนๆ ของเขาบ้างก็มีแฟน บ้างก็แต่งงานไปแล้ว เหลือแต่เขาเท่านั้นที่ยังคงโสด

"งั้นเอารถไปคันเดียวดีมั๊ย ผมว่าสะดวกดี"

"ได้ครับ เอารถผมไปแล้วกัน แต่ขอผมไปเปลี่ยนชุดก่อนนะ ไปชุดนี้คงไม่เหมาะเท่าไร"

"ครับ ตามสบาย" ทิวัดตอบ ก่อนจะเดินไปนั่งรอที่เก้าอี้ที่ฝั่งไว้ตรงมุมหนึ่งของสนาม ซึ่งจัดเป็นโซนนั่งรอสำหรับคนที่ไม่ได้ลงเตะ

สำหรับคนที่พาแฟนมาด้วย บรรดาแฟนๆ ก็จะนั่งรออยู่ตรงนั้นเช่นกัน เพราะมีทีวีใหญ่ รวมถึงมีพัดลมไฮดร่าตัวใหญ่ไว้คอยให้บริการ ส่วนถ้าใครไม่ชอบการนั่งตากพัดลม บริจาคเลือดให้ยุ่งล อดศึก ๆ ทางสนามก็มีห้องรับรองที่ติดแอร์เย็นฉ่ำไว้ให้ใช้ด้วย

ตอนที่ 2

อักษราภักดิ์ยังคงไม่โทไม่ทลาย แม้ว่าจะก่ดบ้านมาอาบน้ำอาบท่าเปลี่ยนชุดใหม่มาแล้ว เพราะเวทรีไม่อยู่บ้านในตอนที่เธอกลับมากอดดี ทำให้ทั้งคนทั้งหมาต้องนั่งบิรจากเลือดให้กับอยู่ยงอยู่น้ำบ้านตั้งนาน รอดจนรตตีแสงคันสวชของเวทรีแล่นเข้ามาจอดที่หน้าบ้านนั่นแหละ อักษราภักดิ์กับแยมโรตถึงได้เข้าบ้าน

แล้วเพราะอย่างนั้น ความทงุสพิตของอักษราภักดิ์ จึงได้ลากยาวมาถึงตอนที่ทั้งคู่อานอาหารค่ำด้วยกัน เวทรีมองหน้ามุ่มๆ ของเพื่อนรุ่นพี่ด้วยความซ้ำปณสงสัย ก่อนจะเอย่ตามขึ้นด้วยความใคร่รู้

"กับข้าวที่ล้ไปซื้อมาไม่อร่อยเทรช นี่ร้านเจ้าประจำของเราเลยนะ"

"ไม่ใช่ไม่อร่อย แต่ไม่มีอารมณ์กินมากทว" ทงุสลาเวียอาหารในจานไปมาอย่างไม่มีอารมณ์ที่จะกิน

"ทำไม...ยังอารมณ์เสียไม่หายหรือไง"

อักษราภักดิ์ยังทงุสพิต เมื่อเวทรีเอย่ถึงเรื่องที่เธอไม่ยอมจะเลิกที่ขึ้นมา จนเผลอวางช้อนล้อมกจะแตกจานล้ยงค้ง ทำให้คณเที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามถึงกับละค้ง

"องค์ล้งหรือไงแม่คุณ ทหน้าบึ้งเซียว" แม้เวทรีจะอายเียงยี่ล้บทำ ซึ่งท่างกับอักษราภักดิ์ถึงล้งปี แต่ทั้งล้งก็เป็นเพื่อนเล่นกันมาล้งล้เด็ก เพราะพ่อแม่ของคณทั้งคู่อเป็นเพื่อนกันมานาน แล้วล้วยเหตุนี้ก็ทำให้พวกเธอสนิสาสนมกันเป็นอย่างดี จนนับถือและรักกันราวกับเป็นพี่น้องกันจริง ๆ

"ก็ใช่นะลิต ลาบ้านั่นนะ นิลัยแยมมาก ซ้บรทมารยาททรวมลุดๆ ไม่รู้ซ้อบซ้บซ้มาหรือเปล่า นี่ถ้าลฐรักฉ้นเป็นอะไรขึ้นมานะ นายพ้มนโคฉ้นอาลระวาลล้แล่นๆ แล้วแถมยังทำให้ทงุสเจอบ้านฉ้นทายไปล้วย วยชะม้ดเลย"

"เรื่องทงุสเจอบ้าน พี่ข่มข่มเองหรือเปล่าที่ฟ้า อย่าไปโทษคณอื่นล้งทมคลิต"

"ไม่รู้ล้ะ ฉ้นจะโทษเพราะนายนั้นทำให้ฉ้นล้งวย โทษจะชของทาย

ไทเนจะต้องมานั่งตากยุงรอรอหน้าบ้าน นายเม้มมันตัวขวยซ์ด ๆ”

“เอาน่า ๆ อย่างน้อยเขาก็ช่วยพี่ตามหาแยมโรลไม่ใช่หรอ แยมยังให้เงินมาอีก”

“เพราะแบบนั้นแหละ ฉันถึงยังทนมันได้ ทำทางคุณชายเวทดานั้นจะรวยมาก จนคิดจะเอาเงินฟาดหัวฉันละสิ แต่มันไปเถอะยะ เงินซื้อคนอย่างฉันไม่ได้อยู่แล้ว” อีกซราภักคบอกอย่างมั่นใจในตัวเอง เพราะคนอย่างเธอไม่ชอบไอ้พวกผู้ดีที่ชอบโชว์รวย แต่อัปจน น้ำใจและมารยาทแยอยู่แล้ว

“ที่ซื้อไม่ได้เพราะมันไม่มากพอใช่ปะ” เวทุรีแกล้งแซว ทำให้อีก ซราภักคชักตึกหน้าได้ “โอ้ ๆ ล้อเล่น ๆ อย่างนางอลิจะเปิดน้อย...เดี๋ยวยังชี้เทวะนะ”

“นี่เธออยู่ข้างฉัน หรือคุณชายเวทดานั่นกันแน่” อีกซราภักคต่อว่าเพื่อนรุ่นน้องอย่างงอน ๆ แต่ก็ไม่ได้จริงจึงอะไรหรอก เพราะรู้ว่าเวทุรีแค่แหย่เธอเล่นเท่านั้น

“แหม...ฉันก็ต้องอยู่ข้างคนหล่อสิ อย่างพี่ฟ้าะ...ของหลายค่ะ” เวทุรีตอบหน้าตาย เล่นเอาคนฟังยิ่งมึน นี่เวทุรีสมองมีปัญหาหรือเปล่านะ ถึงได้ทนายใจเข้า ทนายใจออกก็เป็นเรื่องผู้ชายแบบนี้ “ว่าแต่คุณชายเวทดาของพี่ฟ้า หล่อเปล่าละ”

“หน้าตาทั้งนั้น ๆ ปลายุชนั่นนี่ ๆ นี่เองแหละ” อีกซราภักคตอบด้วยความทิ่มได้ เพราะความจริงเธอไม่ได้สนใจหน้าตาของคู่กรณีนักหรอก เนื่องจากตอนนั้นมัวแต่ทวงถามจนลืมสนใจคนไปเลย

“ทา! จจริงสิ” เวทุรีสวนกลับด้วยความตกใจ ก่อนจะถอนหายใจอย่างเสียาย “ว่า...ฉันนึกว่าพี่จะเจอเนื้อคู่ซะแล้ว”

“บ้าเธอเอง เนื้อคู่เนื้อคู่อะไรกัน ตัวขวยซ์สิไม่ว่า” อีก ซราภักคสวนทันควัน เพราะมองไม่เห็นข้อดีสักข้อในภรรยาที่ต้องเจอกับคุณชายเวทดา มารยาทแยคนนั้นอีกเป็นทพที่สอง

“ฮะ ๆ ว่าไม่ได้จะอะไร บอราชน่าว่าไว้ เกลียดยังไรจะได้อย่างนั้นนะ ซินพี่เกลียดมาก ๆ เสียก็ไม่ได้เจอกันบ่อย ๆ หรอก” เวทุรีบอกอย่างช้า ๆ เธอไม่เคยเห็นเพื่อนรุ่นพี่ที่รักเกลียดชังหน้าใครมากขนาดนี้มาก่อนเลย จนตอนนี้เธอชักจะอยากเห็นหน้าคุณชายเวทดาคนนั้นแล้วสิ ว่าหน้าตาเป็นยังไง จะเหมือน

ปลาบู่ชนเหมือนอย่างที่ยักขรภักคบอกหรือเปล่า

"ไม่มีทาง ฉันไม่วันจอนายนั่นอีกหรอก...ไม่มีวัน" ยักขรภักคแน่นิ่งละ
 ค่ายอย่างช้าๆ เหมือนการปล่อยใจตัวเอง เพราะเธอไม่คิดอยากจะทำหน้าที่ผู้ขาย
 คนนั้นอีก ไม่ว่าจะในลักษณะไหนก็ไม่เอา!

ในท้ายที่สุด ยักขรภักคก็กินข้าวไปได้แค่เล็กน้อยเท่านั้น เพราะ
 ตอนนั้นก็กินอะไรที่ไม่อร่อยแล้ว หลังจากกินข้าวเสร็จ เธอก็รับอาสาล้างจานเอง
 เพราะวันนี้เวรหุรีเป็นคนออกไปซื้อกับข้าวมา เมื่อจัดการทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว หุรี-
 ลาวก็ขึ้นไปบนห้องนอน แล่จนแล้วจนรอด เธอก็นอนไม่หลับ จึงต้องไปเอา
 หนังสือมานั่งอ่านคนเดียว เพื่อกล่อมให้ตัวเองง่วง

"เฮ้อ..." ยักขรภักคถอนหายใจยาว พลังปิดหนังสือลงอย่างแรง เพราะ
 อึ้งๆ ที่เกิดนึกถึงคุณชายเวลาขึ้นมา แต่แล้วเธอก็ต้องร้องออกมาเสียงดัง เมื่อ
 หนังสือที่ใจเปิด จากอารมณ์ขุ่นๆ ที่เกิดขึ้นตอนคิดถึงผู้ชายคนนั้น ทำให้หัวใจ
 หัวแม่มือของเธอระบม เพราะความหนักและหนาของหนังสือที่ปิดทับนิ้วมือ
 เข้าเต็มแรง

"บ้าจริง!" หุรีลาวลบตออกมอย่างหัวเสีย นึกโทษผู้ชายคนเดิมที่
 เป็นต้นเหตุให้เรื่องวุ่นๆ ในวันนี้ พลังคิดในใจว่า ขออย่าให้เธอต้องเจอเขา
 อีกเลย เพราะไม่อย่างนั้นเรื่องวุ่นๆ จะต้องเข้ามาหาเธออีกแน่นอน

'แล้วถ้าเกิดต้องเจอขึ้นมาจริงๆ ละ' เสียงพูดตัวน้อยๆ ดังขึ้นในจิตใจ
 ของยักขรภักค ทำให้เจ้าตัวถึงกับขมวดคิ้วมุ่นกับคำถามที่ก้องอยู่ในใจ ก่อน
 จะคิดต่อไปใจว่า ถ้าต้องเจอกันขึ้นมาจริงๆ เธอก็จะหนี...หนีเขาไปให้ไกลเลย

ในช่วงสามทุ่ม ธนาคารหาทีวีดูมาเที่ยวที่ลับหูย่านของหล่อ โดยไม่แคร์
 มีการตกแต่งด้วยโคมไฟสีริบๆ ที่มีแสงไฟหลากสีส่องสว่างในบางจุด เสียงเพลง
 ที่ดังกระหึ่มด้วยจังหวะเร้าใจ ปลุกความรื้อนแรงให้กับบรรดานักเต้นท่าไฟที่
 ค้างออกวาดลวดลายไปตามเสียงเพลงกันอย่างสนุกสนาน

ทว่าชายหนุ่มทั้งสองชอบดื่มกันอย่างเมามั้ย และไม่ชอบผู้คนหลุกหล่าน

นัก จึงเลือกที่จะเปิดห้องวีไอพี เพื่อความเป็นส่วนตัว โดยมีผู้จัดการร้านสาวใหญ่ มาดูแลอย่างใกล้ชิด เนื่องจากธนาคารเป็นลูกค้าประจำของทางร้าน

“คุณเอสไม่มาเที่ยวนานเลยนะคะ แอนคิดถึงคุณจังเลย”

“ผมงานยุ่งนะคุณแอน วันนี้ว่างเลยพาเพื่อนมาเที่ยวด้วย” ธนาคาร ยิ้มรับ พลาดสังเกตแล้วยั้วไปตรงมาดื่ม จากนั้นผู้จัดการสาวใหญ่ก็ขอตัวออกไปต้อนรับลูกค้าท่านอื่นต่อ

ทันทีที่เหล่ายูทกยกมาเสิร์ฟ ทิวส์กับธนาคารก็ซดดื่ม แต่ดื่มไปได้ไม่เท่าไร ทิวส์ก็จามขึ้นมามาสิคๆ กันหลายครั้ง ทำให้ผู้จัดการโครงการทาวนด์ไลฟ์ ต้องเอ่ยแซว

“ท่าทางจะมีสาว ๆ คิดถึงคุณวันละครั้ง ถึงได้จามบ่อยขนาดนี้”

“ผมไม่ได้มีสาว ๆ เยอะเหมือนคุณหรอก” ทิวส์พูดลืบลั่ววาระ พลาดนั่งดื่มต่อไปอย่างเงิบๆ

ทั้งสองนั่งดื่มและคุยเรื่องโน้นเรื่องนี้ต่อไปอีกสักพักจนหมดเรื่องคุย ทิวส์จึงนึกอะไรบางอย่างที่อยากจะตามขึ้นมาได้

“จริงสิครับ ผมมีเรื่องอยากจะตามคุณเอสหน่อย”

“อะไรเหรอครับ”

“คุณเอสรู้จักผู้หญิงคนหนึ่งที่ชื่อเปล่า” ทิวส์ส่งพวงกุญแจที่มีรูปโล่อยู่ด้วย ไปให้อีกฝ่ายดู ธนาคารมองแค่ครู่เดียวก็ร้องย้อย ก่อนจะส่งคืนให้พร้อมกับรอยยิ้มที่เจ้าเล่ห์นิดๆ

“สนใจเธอเหรอครับ”

“อย่าเข้าใจผิดนะครับว่าผมสนใจเธอ ผมแค่เจอเธอโดยบังเอิญ แล้วเราก็มีเรื่องกันนิดหน่อย ส่วนพวงกุญแจนั้นก็ได้อามาโดยบังเอิญ เหมือนกัน เพราะเธอทำตกไว้” ทิวส์รีบปฏิเสธ เพราะเขาคิดอยู่แล้วว่า ตัวเองไม่มีทางพิศวงสัยตัวร้ายหน้าจืดลงแน่ อีกทั้งการแฉ่ตัวที่แสนจะเซยของเธอก็ไม่กระตุ้นอารมณ์ที่นของเขาสักนิด หรือถ้าจะกระตุ้นจริงๆ ก็คงจะเป็นอารมณ์ไม่โหมมากเท่า

ธนาคารไม่รู้หรอกว่าคำว่า ‘นิดหน่อย’ ของทิวส์หมายความว่าอย่างไร แต่จากการประเมินดูแล้ว ชายหนุ่มคิดว่าอีกฝ่ายน่าจะสนใจหญิงสาวในรูปอยู่เล็กน้อย

ไม่อย่างนั้นคงไม่เอามาตามเขาเป็นแน่ จึงบอกออกไปว่า

"ผู้หญิงในรูปคือคุณอักษราภักดิ์ ชื่อเล่นชื่อนางฟ้า เป็นเจ้าของร้านสปา เรือนอักษราภักดิ์ที่อยู่ในหมู่บ้านของผมเอง"

"อ้อ...แล้วเธอพักอยู่ในหมู่บ้านด้วยใช่ไหมครับ"

"ใช่ครับ เธอพักอยู่กับเพื่อนสนิท บ้านหลังนั้นเพื่อนของเธอเป็นเจ้าของบ้าน" หนากรบอกข้อมูลให้อีกฝ่ายรู้ พลังลอบสังเกตุคนฟังไปด้วย แต่ทิวทัศน์ไม่ได้แสดงท่าทีว่าสนใจอะไรเป็นพิเศษ

"มีนา...เธอถึงได้บ้านผมซะงั้นเลย" ทิวทัศน์ขำเล็กน้อย แต่หนากรที่นั่งดื่มอยู่ใกล้ๆ ตามกดับไปอย่างสงสัย

"บ้านเธอครับ คุณกับเธอมีเรื่องอะไรกันหรือ"

"มีนาไม่ใช่เรื่องใหญ่หรอกครับ แค่มีเรื่องเข้าใจผิดกันนิดหน่อย แต่เคลียร์กันแล้ว"

"งั้นก็ครับ" หนากรยิ้มตอบ ชายหนุ่มไม่รู้หรอกว่า อักษราภักดิ์กับทิวทัศน์มีเรื่องอะไรกันมาก่อนหน้าหรือเปล่า แต่เขาก็คิดว่าคงไม่มีอะไรร้ายแรงหรอก เพราะไม่อย่างนั้นทิวทัศน์น่าจะเล่าอะไรๆ ให้เขาฟังแล้ว

พอสั่งไปอีกสักพัก หนากรก็ขอตัวไปเข้าห้องน้ำ แต่เมื่อชายหนุ่มออกมาจากห้องวารีเพื่อจะไปยังห้องน้ำที่อยู่ในชุด เขาก็พบว่า มีผู้หญิงคนหนึ่งที่กำลังถูกลวนลามอยู่ในห้องวารี ซึ่งอยู่ใกล้กับห้องน้ำที่ตัวเองจะไปเข้า การตกเตียงที่เกิดขึ้นตรงหน้าห้อง ทำให้หนากรชะงักงันไปโดยปริยาย เพราะถ้าเดินเลยไป เขาก็จะไปอยู่ตรงหน้าประตูห้องนั้นพอดี เลยคิดว่าจะให้สองคนนั้น ที่อาจจะมีความสัมพันธ์กัน ทะเลาะกันให้จบก่อนดีกว่า แล้วเขาค่อยเดินไป

"ทำไมแค่นี้ต้องเล่าแล้วด้วย เธอต้องดูแลฉันไม่ใช่เหรอ มาเถอะ...ไปต่อที่อื่นกัน" ชายสูงวัยซึ่งมากกว่าหนากรหลายปีกำลังลูบไล้ไปที่โคนขาขาวของคนที่สวมชุดสัณเฑาะว์สนิท ที่กำลังเปิดประตูออกมาจากห้องอย่างทาบคาย

"ไม่ค่ะ ฉันแค่มาดูแลคุณ ในฐานะที่คุณเป็นลูกค้าของบริษัท แต่ฉันไม่ได้จะมาทำอย่างอื่น ขอตัวกลับนะคะ" หญิงสาวดึงมือตัวเองออกจากขาของเธอลงเดินหนีออกจากห้อง แต่ชายสูงวัยกลับคว้าตัวเธอไว้ แล้วทำท่าจะดึงเข้า

ไปสวนลாமต่อในท้อง

"ฉันต้องเธอได้นะ อยากได้เท่าไรก็บอกมาสิ ฉันยินดีจ่าย แค่คืนเดียวก็ได้ อย่าเล่นตัวเพื่อเรียกราคาเลยนะ เธอก็ไม่ใช่สาว ๆ แล้วนะ"

"ไม่! ฉันบอกว่าไม่ไงเล่า" หญิงสาวควาดเสียงสูง พลาดฟาดกระเป๋าลังหน้าชายสูงวัยเต็มแรง แล้วผละจากมา และด้วยความที่หนักทรยศมองพอดี เธอจึงชนเข้ากับร่างของเขาเข้าอย่างจัง

"นี่นี่! กล้าทำร้ายฉันเหรอ" ชายแก่จอมลามกทำท่าจะมาเอาเรื่อง และกระชากเส้นผมยาวสลวยของเธอเอาไว้ แต่หนากรที่อยู่มุมนั้นพอดี เข้าไปขวางพลาดถึงตัวหญิงสาวผู้โชคร้าย เข้ามานอนอ้อมแขนของเขา

"ปล่อยเธอเดี๋ยวนี้!"

"มีงมาเตือนอะไรด้วย ไม่ต้องมายุ่ง นี่มันเรื่องของผัวเมีย"

"ไม่ใช่ะคะ ฉันไม่ใช่เมียไอ้แกนี่ มันพยายามจะสวนลามฉันค่ะ" หญิงสาวรีบวิ่งว้ายขึ้นมาทันที เพราะไม่ต้องการให้คนที่มาช่วยเธอไว้ เข้าใจผิดคิดว่าเธอกับไอ้แกนี้คลั่งหากลับเป็นสามีภรรยากัน

"ไปซะ... ไม่งั้นแกได้เข้าไปนอนในคุกนะ" หนากรขู่พาดึงร่างเพรียวกลับมา

"ใครกลัวแก... ไอ้หน้าอ่อน แ่จริงไปเรียกรมาเลยสิคำรวณะ ฉันไม่กลัวหรอก" ชายสูงวัยยังคงปากเก่ง ทำให้หนากรยิ้มออกมามีเดสนัย ก่อนจะหยิบโทรศัพท์ขึ้นมากดโทรออก

"นี่ผมเองนะผู้ทอง คุณช่วยติดต่อคนที่สนใจผมที แล้วรีบส่งมาที่ผับ...ด่วนเลยนะ ผมรออยู่" เขาเอ่ยเสียงขรึม พลาดจ้องมองคาแก่ตรงหน้าด้วยสายตาดุ ๆ

พอชายสูงวัยได้อินชายหนุ่มที่อ่อนกว่าเขาหลายปีพูดแบบนั้น ก็เริ่มหน้าตอลดี จากคอนแรกที่วางท่าให้ใหญ่โต เริ่มจะหงอ จึงลืบลบด้วยน้ำเสียงพาด ๆ ว่า

"ฉันจะให้คุณช่วยวัดไร่แก่ออก โหะฐานที่แกทำร้ายฉัน" คนพูดชี้หน้าไปทางหญิงสาวที่ทำร้ายร่างกายเขา ก่อนจะรีบเดินจากไป เพราะกลัวว่าคำรว

จะมาเอาเรื่องจริงๆ

"ขอบคุณมากนะคนที่ช่วยฉันไว้ แต่คงไม่ต้องรบกวนลูกน้องของคุณแล้วละค่ะ"

"เอ่อ...ไม่เป็นไรครับ" ธนาคารยิ้มแย้มๆ พลาดโค้งคอบทหญิงสาวตรงหน้าเล็กน้อย จากนั้นชายหนุ่มก็ได้แต่ยืนมองเจ้าของร่างเพริ้วจากไปอย่างเงิบๆ

"ทำไมมายืนอยู่ตรงนี้ครับ ไม่เข้าห้องน้ำแล้วเหรอ" ทิวส์ที่เดินออกมาตามด้วยความเปิ่นง่วงตามขึ้น ทำให้ธนาคารหลุดออกจากภวังค์

"อ้อ...ผมไม่ปวดแล้วละ" ผู้จัดการโครงการหนุ่มตอบ โดยที่สายตายังไม่ละไปจากทิศทางที่หญิงสาวแสนสวยเดินจากไปเมื่อครู

"แล้วเมื่อไหร่ล่ะอะไรขึ้นครับ ทำไมคุณต้องโทรมาพูดอะไรแปลกๆ กับผมด้วย" ทิวส์ถามอย่างงงๆ เพราะอยู่ๆ อีกฝ่ายก็โทรมาหา แถมเรียกเขาว่าผู้ทองอีกต่างหาก "คงไม่ได้เมาจนเบลออะครับ"

"อย่าสนใจไปเลยครับ ไม่มีอะไรสำคัญหรอก" ธนาคารหัวเราะออกมา เพราะไม่คิดว่าตัวเองจะเล่นมุกปลอมเป็นตำรวจได้เนียนขนาดนี้ ส่วนทิวส์ก็ได้แฉ่งกับคำพูดของอีกฝ่าย แต่ชายหนุ่มก็ไม่ได้ตามอะไรมาก เนื่องจากเห็นว่าคงไม่ใช่เรื่องที่สำคัญอะไรนัก เพราะไม่อย่างนั้นเพื่อนของเขาคงไม่หัวเราะด้วยสีหน้าเบิกบานใจขนาดนี้

เขาถลอกจากฝ่าประตูย่านทองหล่อ ธนาคารอาสาไปส่งทิวส์ที่โรงแรม เพราะเห็นว่ามันมืดมากแล้ว และอีกฝ่ายก็น่าจะเริ่มเมาด้วย จึงไม่อยากให้ขับรถกลับเอง

"เคี้ยวพวุงนี้ผมจะให้ลูกน้องของผมขับรถมาส่งให้เองนะครับ จอดไว้ที่สนามไม่หายหรอก" ธนาคารบอกอย่างมีน้ำใจ เมื่อเดินเข้ามาส่งทิวส์ถึงด้านในโรงแรมเรียบร้อยแล้ว

"ดีครับ...ดี" ทิวส์ยิ้มรับ แต่แล้วจู่ๆ ชายหนุ่มก็เกิดนึกอะไรขึ้นมาได้ จึงเปลี่ยนใจมาปฏิเสธแทน "ไม่ต้องครับ เคี้ยวผมไปเอาเองเถอะลูกทว่า จะได้ไปซ้อมบอลที่สนามด้วยเลย พวุงนี้จะเริ่มซ้อมวันแรกไม่ใช่เหรอครับ"

"วันนี้ได้ครับ" หนาทกรตอบรับอย่างง่าย ๆ เพราะไม่อยากขัดใจอีกฝ่าย จากนั้นเขาก็เดินกลับขึ้นรถที่จอดไว้ ทว่าในระหว่างที่กำลังเดินไปที่สถานจอดรถของโรงแรม ชายหนุ่มกลับเดินสวนกับรถคันหนึ่งที่แล่นเข้ามาจอดพอดี แต่ที่น่าตกใจไปกว่านั้นก็คือ...ชายหญิงที่ลงมาจากรถคันที่ว่า เป็นคนที่เขารู้จักด้วยกันทั้งคู่

ฝ่ายชายคือญาติผู้ใหญ่ของเขา ในขณะที่ฝ่ายหญิงที่ลงมาจากรถ พร้อมกับกันอย่างสนิทสนมนั่นก็คือ...ผู้หญิงที่เขาเพิ่งเจอที่ฝั่มเมื่อไม่กี่ชั่วโมงที่ผ่านมา นั่นเอง แล้วที่สำคัญ ตอนนี้คนทั้งคู่ที่กำลังเดินเข้าไปในโรงแรมด้วยกัน แต่หนาทกรคงไม่ตกใจหรอก ถ้าญาติของเขาไม่ได้มีภรรยาและลูกอยู่แล้ว

"อย่าบอกนะว่า...ฉันเป็นผู้หญิงที่พี่คมเลี้ยงไว้!"

แสงแฟลชที่สาดเข้ามาที่ตัวของพี่รัชต์กับนราเทส ในงานเดินแบบของเสื้อผ้าแบรนด์ดังระดับโลกของไทย ไม่ได้ทำให้สองหนุ่มสาวต่างวัย ที่เดินเคียงคู่มาด้วยกันรู้สึกตกใจเลยสักนิด เพราะพวกเขารู้สึกแล้วว่ากับการถูกจับตามองของบรรดานักข่าว ซึ่งต่างก็ให้ความสนใจในตัวของพวกเขา ที่ไม่ว่าจะไปงานไหน ๆ ก็พากันแห่ไปทำข่าวตลอด จะได้หักจริง ๆ ก็เป็นคนที่เขาไปหักหลังเวทีหรือท้องที่จัดไว้ให้เท่านั้น

"วันนี้ขอบคุณมากนะครับพี่นารา" พี่รัชต์เอ่ยด้วยรอยยิ้ม ขณะก้าวเข้ามาในห้องพักที่ทางเจ้าของงานจัดไว้ให้

"ขอบคุณเช่นกันค่ะพี่รัช เป็นใจให้สัมภาษณ์จนเหนื่อยเลยล่ะสิ" นราเทสตามกลับด้วยรอยยิ้มสวย ซึ่งอีกฝ่ายเพิ่งออกไปให้สัมภาษณ์เมื่อครู่ เพราะช่วงนี้กระแสของเขากำลังดี สดมบนข่าวของพี่รัช ค่อนข้างเป็นที่สนใจอย่างมาก

"ก็นิดหน่อยครับ ว่าแต่ช่วงนี้พี่นาราไม่รับงานถ่ายละครเลยนะครับพี่นง" คงคิดถึงแน่"

"ความจริงก็มีคนเสนอบทมาให้พี่หลายเจ้าเหมือนกัน แต่พี่ต้องเลือกนิดนึง เพราะอยากได้บทที่เหมาะสมกับเราจริง ๆ" หญิงสาวตอบไปอย่างรวดเร็ว โดยไม่ยอมหยุดไปว่า ความจริงเธอไม่สนใจบทอื่นหรอก และไม่คิดจะพิจารณาเลยด้วย

ซ้ำ เพราะคนที่สวยเลือกได้อย่างเธอ ต้องบอหนางเอกเท่านั้นถึงจะคู่ควร

"ที่นาราเล่นดี แถมมีประสบการณ์ในวงการมานาน คงต้องบอหนางเอกเท่านั้นละ ครบถึงจะเหมาะ" พริษฐ์บอกด้วยรอยยิ้มขี้เล่น พลางขยิบตาให้คนตรงหน้านิด ๆ ตามนิสัยผู้ชายมุษยสัมพันธ์ดีเลิศ โดยเฉพาะกับสาว ๆ ยิ่งสาวที่สวยอย่างนาราเทศศ์ด้วยแล้ว เขาก็ยิ่งอยากทำความรู้จักไว้ เผื่อต่อไปมีโอกาสร่วมงานกันจะได้คุ้นกันไว้เร็ว

"ไม่แฉ่น้ำ...พี่อาจจะได้เล่นกับพริษฐ์ก็ได้" นาราเทศศ์ยิ้มหวาน

"ถ้าเป็นนั้นก็ดีสิครับ ผมจะได้ขอคำแนะนำจากคนเก่ง ๆ อย่างที่นาราช่วย"

"ของแบบนั้นต้องรอดูนะ แต่ถ้าได้ร่วมงานกันจริง ๆ พี่ก็ยินดีจะ" นาราเทศศ์ตอบ ก่อนจะขอตัวออกจากห้องพักไป เพราะถึงคิวของเธอก็ต้องให้สัมภาษณ์กับนักข่าวแล้ว

หลังจากเดินแบบ พริษฐ์ไปเที่ยวต่อกับกลุ่มคาราชายที่สนิทสนมกัน สถานที่ที่พวกเขาไปก็ เป็นผับหรูแห่งหนึ่งในย่านใจกลางกรุงเทพฯ ซึ่งคนที่เป็นเจ้าของผับก็คือ 'เมฆา' เพื่อนรักของเธอนั่นเอง พวกเขาตั้งใจกันไปคุยกันไปอย่างสนุกสนาน กระทั่งสายคาของพริษฐ์เหลือบไปเห็นผู้หญิงคนหนึ่งกำลังโยกย้ายไปมาตามจังหวะดนตรีนั้นแหละ บรรดาหนุ่ม ๆ ไม่ใส่ใจถึงได้มองตาม เมื่อเห็นว่าพระเอกหนุ่มสุดฮอตที่ปกติจะคุยเก่งมาก เงียบเสียงไป

พริษฐ์พยายามเพ่งมองคนที่อยู่อีกฝั่งอย่างสนใจ เพราะตรงนั้นค่อนข้างมืด มีเพียงแสงไฟหลากสีเท่านั้นที่ส่องแสงวูบวาบไปมาตามจังหวะที่ครึกครื้นของเพลง ซึ่งมันก็ไม่ได้ช่วยให้เห็นอะไรชัดสักเท่าไรหรอก เพ่งอยู่นานพระเอกหนุ่มจึงได้เห็นว่าอะไรเป็นอะไร

แม้รูปร่างของคนตรงหน้าจะเล็กไปหน่อย เมื่อเทียบกับเขาที่สูงถึงร้อยแปดสิบหก แต่เจ้าของร่างเล็กนั้นก็มีความโดดเด่น ที่เขาไม่อาจจะสายตาไปได้เลยก็คือ...ทรวงอกอวบที่ดูเหมือนจะใหญ่เกินตัวเจ้าของไปมาก ซึ่งถูกปกปิดไว้ภายใต้เสื้อตัวที่คว้านเล็ก ๆ ตรงกลางร่องอก แถมชุดเครื่องที่ก็ยังแนบเนื้อ

และดีนมาก จนทำให้ทรวงทรงของเธอ ดูน่ามองและเชิกลิ้นขี้ใจเหลือเกิน

“ผู้หญิงโตะนั้นเ็นมึนหัว ตัวเล็กนิดเดียว แต่ไฟหน้าอลังการจริงๆ”

‘เมฆา’ หรือ ‘เมฆ’ เพื่อนสนิทของพิรัชต์กระซิบบอก พลังจ้องมองร่างเล็กที่ยังคงไม่รู้ตัวว่ากลายเป็นเป้าสายตาของหนุ่มๆ โตะนี่ไปแล้วอย่างชอบใจ “ดูทรงแล้วน่าจะ สวยด้วย จัดเลยสิมียะพอร์ช”

“ในนี้ออกจะมีค...มึงเห็นแล้วเหรอว่าสวย พุงโปะแต่หน้าอาจจะปลวกก็ได้นะมึง”

“เฮ่น่า...เดี๋ยวกูเดินไปส่องก่อน” เมฆาบอกด้วยรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ ก่อนจะถือแก้ววอดก้าตรงไปยังโตะที่อยู่ตรงมุมมืดอีกฝั่ง ซึ่งเป็นจุดที่เมฆาทรงไต่กับเพื่อนอีกสามคนนั่งอยู่

พิรัชต์แทบลืมเพื่อนไปเลย เพราะมัวแต่สนทนากับเพื่อนอีกหลายคน ที่เหลือ รวมถึงสาวสวยโตะข้างๆ ที่มาชวนพวกเธอคุย ซึ่งด้วยความที่พิรัชต์เป็นคนอหังการ คี้อยู่แล้ว เขาก็คุยกับทุกคนอย่างสนิทสนมและไม่ถือว่าลัคนิสว่าตัวเองเป็นคาราคัง และคำแรกที่เมฆาถามมาถึงโตะของกลุ่มก็คือ...

“แหมะมึง...หน้าจ้ะโคตรโตะ”

“แล้วสรุปว่าไง” พิชชต์เห็นสายตาของเพื่อนรัก แล้วก็อดขำไม่ได้ เพราะเมื่อเมฆาเจอสาวสวยๆ ที่ไวกก็มักจะมีสายตาแบบนั้นเสมอ จนพระเอกหนุ่มชักไม่แน่ใจแล้วว่า เพื่อนของเขาเป็นแบบนี้กับสาวทุกคนหรือเปล่า

“กูชอบวะพอร์ช...อยาก สอยเลยนะเนี่ย”

“มึงสอยมากี่คนแล้วเมฆ กูไม่เห็นมึงจะอยาก สอยใครซ้ำเลยนะรู้สิ”

“แหม...ผู้หญิงมันเยอะกว่าผู้ชายมึงต้องเข้าใจ กูก็แค่ช่วยชาติ ช่วยสาวๆ ให้หายเหงาแค่นั้นเอง ทำบุญกับคนโง่มึงไม่รู้จักเหรอ” เมฆาท้าทายว่า พลังแก๊สไปอย่างสม่ำเสมอ ถามประสาคนเจ้าชู้ที่ชอบตัวสาว ๆ ไม่ซ้ำหน้า

“ชอบก็เอาเลยสิมึง โตะโตะอย่างมึง ผู้หญิงที่โตะก็ชอบ...เชื่อดี” เพื่อนอีกคนในกลุ่มมุก เพราะเมฆาเป็นหนุ่มโตะโตะที่ทั้งหล่อและรวย คงไม่มีผู้หญิงที่โตะทรอกที่จะไม่ปฏิเสธ

“แต่ทำทางรวยนี่จะยากวะ”

"ทำไม" พิรัชต์ตามด้วยความสงสัย

"ก็ขนาดคุณบอกว่าเป็นเจ้าของผับนี้ เธอก็ไม่เห็นจะแยแสเลย"

"เป็นไปได้อะไรเธออะ ไอ้เมฆมันทอดสะพานฝั่งเพชรไปหาขนาดนี้ เป็นคนอื่นมารับข้ามมาแล้ว" ลาราทนุ้มร่วมสถานที่ที่เป็นเพื่อนในหลุมศพขึ้นอย่าง ไม่อยากจะเชื่อ เพราะที่ผ่านมามีเมฆไม่เคยพลาดสาว ๆ ที่อยากได้สักราย หาก เปิดการสนทนาด้วยประโยคทำนองนั้น

"แล้วเขามีท่าทีสนใจมีมึงมัยเมฆ" คราวนี้พิรัชต์ตามบ้าง พยายามถามมองไปยังสาวที่เพื่อนรักสนใจ

"บอกไม่ถูกอะ คือเขาก็คุยกับกูสินะ แต่ก็ดูเหมือนจะไว้ตัวด้วย อย่างว่ากูอาจคิดผิดก็ได้ที่เข้าใจเขาเหมือนตอนที่เข้าใจผู้หญิงคนอื่น ๆ"

"ถ้าเขาไม่สนใจก็หาใหม่เถอะ ไฉนสาวสวยเยอะเยอะไป"

"ไม่เป็นไร ยิ่งยากกูยิ่งชอบเว้ย มันดีแค่ไหนสิ" เมฆายิ้มอย่างทนายมาด พยายามให้กำลังใจตัวเองให้เพื่อนดู "อีกอย่างกูก็ได้ไลน์มาแล้ว"

พิรัชต์ก็หันมาถามมองที่มีมือถือของเพื่อน ที่มีรูปของผู้หญิงคนที่เพื่อนถูกใจโชว์ขึ้นมาในโปรแกรมสนทนา ก่อนจะสายตาสงสารจะกวาดไปอ่านที่ชื่อของผู้หญิงสาวที่ถูกดึงไว้ว่า 'ลาลี'

"ผู้หญิงคนนั้นชื่อลาลีเธออะเมฆ"

"ใช่ ทั้งชื่อทั้งตัวนำก็เหมือนกันเลย" เมฆาพูดหัวเราะ พยายามไป ที่หน้าจอโทรศัพท์ด้วยรอยยิ้ม